

ἦτο ἐν μέρει αἰθρίας... Ἰππευσαν καὶ ἀνέλαβον τὴν πορείαν τῶν.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ὠραιότατη.

Πλεῖστοι ὅσοι τῶν Σαρακηνῶν εἶχον συναθροισθῇ ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς Λουκερίας, ποιοῦντες τὴν ἐωθινήν αὐτῶν προσευχήν.

Αἰφνης εἶδον ἐρχομένους μακρόθεν ἐν τῇ πεδιάδι τέσσαρας ἱππεῖς πανόπλους, ὧν οἱ τρεῖς μόλις ἔφθασαν εἰς ἀπόστασιν βολῆς καταπέλτου ἀπὸ τῶν τειχῶν ἔστησαν, καὶ ὁ εἰς ἐπροχώρησεν ἄσκεπῃ ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ ὑψὼν τὴν χεῖρα ἀνευ περιχειρίδος, ὅπερ ἐτήμαινεν ὅτι δὲν ἦτο πολέμιος.

— Μὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός μου, μοῦ φκινεῖται ὁ Μαμφρέδης, ἀνέκραξεν εἰς τῶν Σαρακηνῶν.

— Εἶναι ὁ κακὸς σου χρόνος, ἀπήντησεν ἕτερος. Ποῖος εἰξέυρει ποῦ εὐρίσκεται τὴν ὥρα ὁ γλυκύτατός μας αὐθέντης.

— Νὰ μὲ ποῦνε ἐπὶ τὰ φραγὰς σκύλο καὶ νὰ ἦναι κκαταρμένη ἡ γενεά μου, ἂν αὐτὸς δὲν ἦναι ὁ υἱὸς τοῦ Φρειδερίκου, εἶπε τρίτος.

— Διατί ἔπιες τὸ αἷμα τῆς ἀμπέλου, Χουσεῖν; Δὲν τὸ εἶπεν ὁ προφήτης ὅτι τὸ κρασί ἀρρωσταίνει τὴν καρδίαν καὶ μὰς κανεὶ ὁμοίους μὲ τὸν μωρόν;

— Πρόσεξε, Μουζά!... διατί λέγεις ὅτι εἶμαι μεθυσμένος;... καὶ διατί φορτόνεις ταῖς ἑλλειψες τῶν γερατειῶν σου εἰς τὸν σύντροφόν σου, ὁ ὅποιος βλέπει καλλίτερα ἀπὸ σέ; Παράτηρησε καλὰ, δὲν διακρίνεις τὸν ἀσημένιον ἀετὸν εἰς τὴν περικεφαλαίαν, ἡ ὁποία κρέμεται εἰς τὸ ἐφίπιον;

— Ἀρσουλλάχ! Εἶναι βέβαια ἕτερος... Ἀρσουλλάχ! Εἶναι χωρὶς ἄλλο ὁ Μαμφρέδης.

— Ὁ Μαμφρέδης!... Ὁ Μαμφρέδης! ἠκούσθησαν ἀμέσως κραυγάζοντες πάντες οἱ ἐπὶ τῶν τειχῶν.

— Ὁ Μαμφρέδης!... Ὁ Μαμφρέδης! ἀπήντησαν οἱ ἐν τοῖς καταλύμασι Σαρακηνοὶ καὶ ἀρπάσαντες τὰ ὅπλα τῶν ἑτρεχόντων κραυγάζοντες.

— Ἰδοὺ ὁ ἀγαπητός μας κύριος!... Ἰδοὺ ὁ πρίγκηψ μας, ὁ ὅποιος ἔρχεται νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς πόθους μας καὶ ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ τῆς πίστεώς μας... Ἄς εἰσέλθῃ... ἄς εἰσέλθῃ, πρὶν ἢ ὁ διοικητὴς ἐννοήσῃ τίποτε!...

Ὁ Μαμφρέδης εἶχεν ἤδη φθάσῃ ὑπὸ τὰ τεῖχη.

Εἰς τῶν Σαρακηνῶν ἔδειξεν αὐτῷ ὄχeton, δι' οὗ ἔρρεον τὰ ὕδατα τῆς πόλεως.

Ὁ πρίγκηψ ἀφιππεύσας ἡτοιμάζετο νὰ εἰσδύσῃ διὰ τοῦ ὄχετος τοῦ ἐκείνου...

Ἄλλ' οἰθεατοὶ δὲν ἠνέχθησαν τοῦτο.

Δραμόντες, ἤρξαντο νὰ σείωσι καὶ νὰ κτυπῶσι τὰς πύλας, ἀχρις οὗ κατέρριψαν αὐτάς.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Ε'

Ἡ Ζήλια, ἀναγνοῦσα τὰς ἐπιστολάς συνέπτυξε ταύτας σπασμωδικῶς. Ἄν ιδέα ἐκδικήσεως διέτρεξε τὸν νοῦν τῆς, ἡ ιδέα αὕτη ἐξηλεφθῇ μετ' ὀλίγον οὐδὲ ἔχνος ἀφείσα, διότι ἡ Ζήλια δὲν συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν παθητικῶν ἐκείνων φύσεων, παρὰ ταῖς ὁποῖαις ὁ ἔρωσ ἀφυπνίζεται ἰσχυρὸς, ἀπαίσιος, τυφλός, ὡς ἐν ὀρμεμφύτῳ, ἐπιδιδῶν τὴν ἱκανοποίησίν του καὶ ἐν τῷ ἐγκλήματι καὶ ἐν τῇ αἰσχύνῃ.

Αἱ φύσεις αὗται σπανίζουν ἐν Παρισίοις, ἡ δὲ Ζήλια ἦν, ὡς εἶπομεν, ἀληθὴς Παρισινή.

Ἡ ματαιότης τὴν εἶχεν ὠθήσει πρὸς τὸν Λουδοβίκον Μονθάλ, ἡ ματαιότης τὴν ἀπεμάκρυνεν αὐτοῦ, διότι διείδε μόνον ταπεινώσιν ἐν πάλῃ πρὸς λατρευμένην ἀντιζηλον.

Μετὰ στιγμιαῖον δισταγμόν, ρίψασα εἰς τὸ πῦρ τὰς ἐπιστολάς τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ δὲν ἐσκέπτετο ἤδη πλέον περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ περὶ ἐαυτῆς.

Παρέβαλλε τὰ διαρρεύσαντα ἀπὸ τοῦ γάμου τῆς τέσσαρα ἔτη, — ἔτη τόσῳ σκυθρωπά, τόσῳ ζοφερά, τόσῳ θλιβερά, παρὰ τὴν φαινομενικὴν κίνησιν καὶ λάμψιν αὐτῶν, — πρὸς τὴν τόσῳ πολυφρόντιδα καὶ γλυκεῖαν ζωὴν τῆς Ἑλένης Σερβέν, πρὸς τὴν πλήρη συγκινήσεων ὑπαρξίν τῆς κυρίας Δεραμπέρ, καὶ ἐδυθισθῇ εἰς ἀπελπιστικούς διαλογισμούς, ἐξ ὧν αἱ γυναῖκες ἐξέρχονται ἐξ ὀλοκλήρου διεφθαρμέναι ἢ ἐξηγιασμέναι διὰ τῆς ὑποταγῆς δὲν εἶχεν ὁμῶς ψυχὴν ἀρκούντως μεγαθυμον, ὥστε νὰ ὑποταχθῇ.

Ἦν ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες ἐπιθυμοῦσι πάσας τὰς εὐτυχίας, ἐνῶ στεροῦνται ἀκριβῶς τούτων, διότι δὲν ἔχουσι τὸ θάρρος πρὸς ἐλαχίστην θυσίαν!

Ὁ βλέπων αὐτὴν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εὐκόλως ἐμάντευεν ὅτι θὰ ἐδειλίασῃ πρὸ τοῦ καθήκοντος, ὡς εἶχε δειλιάσῃ πρὸ τῆς ἀφοσιώσεως, ὅτι αἰσχροῦς προδῶσασα τὸν Λουδοβίκον Μονθάλ, χάριν τῶν ἀπολαύσεων τῆς πολυτελείας καὶ τῆς κενοδοξίας, θὰ διέπραττε πλείστας ἀνοησίας χάριν τῶν ἑρωτικῶν ἡδονῶν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θέλησίς τῆς, ἂν μὴ ἡ ζωὴ τῆς, εἶχε διαφθαρεῖ. Μετέβη ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν ἡθικὴν ἐκείνην κατάστασιν, ἥτις τιθεσὶ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πρώτου ἀρκούντως ἐπιδεξίου, ὅπως ἐκμεταλλευθῇ τὴν ματαιοδοξίαν καὶ τὴν ἀνίαν τῆς.

Ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶνε ἐνίοτε δύσκολον ἐν τῷ κόσμῳ.

Παρήλθον δύο μῆνες, χωρὶς ν' ἀποκαλύψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, οὔτε ἐν τῇ τῶν περιστοιχοῦντων αὐτὴν ἀνδρῶν, τὸ ἐλάχιστον τεκμήριον ἔρωτος. Βαθεῖα ἀποθάρρυνσις κατέλαβεν αὐτὴν ἡ ὕγεια τῆς, ὡς

ἡ ψυχὴ τῆς, διαταράχθη. Αἱ μόναι ὑποφερταὶ ὧραι τῆς ζωῆς τῆς ἦσαν ἐκεῖναι, ὧς διήρχετο πλησίον τῆς Ἑλένης, διαλεγομένη περὶ τοῦ αἰσθήματος, ὅπερ ἀπελπίς ἔτρεφεν.

Αἱ περὶ ἔρωτος συνομιλίας μεταξὺ στενῶν φίλων παίζουνσι πρωτεύον πρόσωπον ἐν τῷ βίῳ τῶν γυναικῶν καὶ συνεπάγονται ὀλεθριωτάτας συνεπείας. Ὑπάρχουσιν ἐπιθυμίαι τινές. τὰς ὁποίας καλὸν εἶνε πᾶς τις νὰ γνωρίζῃ αὐτὸς καὶ μόνος, ὅταν θέλῃ νὰ διατηρηθῇ ἰσχυρὸς ἀντίπαλος αὐτῶν. Ἡ ἀποκαλύψις αὐτῶν, ἡ συζητήσις περὶ τῆς ὑποτιθεμένης ἱκανοποιήσεώς των ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἀπόρριψιν τῶν καλλιτέρων ὁπλῶν πρὸ τῆς ὥρας τῆς μάχης.

Πρωτὴν τινά, ἐνῶ ἡ Ζήλια ἦτο μόνη μετὰ τῆς φίλης τῆς ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ ἡ συζυγὸς ἐπαρχιώτου βουλευτοῦ, συνοδευμένη ὑπὸ κομψοῦ νεανίου.

Ἦρχετο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ζωγράφον, ὅστις εἶχεν ἀρχίσῃ τὴν προσωπογραφίαν τῆς, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἄν καὶ μόλις ἦν ἡ ἐνδεκάτη, ἡ εἰδησις ἐδίδετο βραδέως, ἐξεικονισμένων ἤδη τῶν ποδογύρων, τῶν τριχάπτων καὶ τῶν πτερῶν Ἀπέτεινε πρὸς τὴν κόμησάν Δενεραντάλ, ἣν εἶχεν ἄλλοτε συναντήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀλεξάνδρου Σερβέν, ἀλαζονικῶς πληθύν φιλοφρονήσεων, μεθ' ὃ ἠθέλησε νὰ δεῖξῃ τὴν προσωπογραφίαν τῆς εἰς τὸν συνοδευόντα αὐτὴν νεανίαν.

— Μοῦ ὁμοιάζει, κύριε Δελαμπέρ; ἠρώτησεν ἐπαιρομένη ἐπὶ τῇ ἀριστοκρατικῇ τῆς καταγωγῇ.

Ἡ Ζήλια, ἀναμνησχομένη ὅτι εἶχεν ἀκούσει τὸ ὄνομα τοῦτο προφερόμενον ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ, παρατήρησε τὸν νέον. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρατηρήσεως ἀπέβη ὑπὲρ τοῦ κυρίου Δελαμπέρ. Ρεμβώδης οὗτος καὶ φιλερῶς, εἶχεν ἀναστημαλεπτόν καὶ εὐκαμπτον, κόμην φαῖαν καὶ μεγαλοπρεπῆ, χρῶμα ὑπαυχρον, ὀφθαλμοὺς μεγάλους, ἐπιμήκεις καὶ ἐν τῇ ἀπαθείᾳ τῶν ἐκφραστικῶν.

Ὁ νεανίας, ἀντιληφθεὶς τὰ πάντα, προσήλωσεν ἐπὶ τῆς κομῆσεως μεστὸν θαυμασμοῦ καὶ πόθου βλέμμα, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἡ αὐθαδεῖα εὐρίσκει πάντοτε χάριν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν γυναικῶν.

Ἡ κυρία Σαρδῶ, πρὸς μεγίστην ἀπελπισίαν τῆς—τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τὴν συζυγὸν τοῦ βουλευτοῦ—ἠνάγκασε μετ' ὀλίγον τὸν συνοδόν τῆς νὰ παρατηρήσῃ μετὰ προσοχῆς τὴν προσωπογραφίαν τῆς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κύριος Δελαμπέρ ἐπανελάμβανεν ὅτι περισσότερον τοῦ δέοντος ἦσαν αἱ κατατομαὶ τοῦ προσώπου, οἱ ὀφθαλμοὶ συνεσταλμένοι, τὸ στόμα μέγα, ἡ ρίς ὀγκώδης, εἰσῆλθεν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ὁ Ἀλεξάνδρος Σερβέν.

— Τί κάμνεις, ἀγαπητέ μου Ἰωάννη; ἠρώτησε τείνας οἰκείως τὴν χεῖρα εἰς τὸν κύριον Δελαμπέρ, ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τὴν κόμησάν καὶ τὴν κ. Σαρδῶ, ἐξ ἀκριβῶς ἔτη ἔχω νὰ σέ ἴδω. Ἐνθυμεῖσαι τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Λουδοβίκος Μον-

θάλλ. σὺ καὶ ἐγώ, ἐκατοικοῦμεν εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ δωματίον ;

— Τὰ πράγματα ἡλλαξαν ἐντελῶς· σὺ εἶσαι περίφημος ζωγράφος, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης.

— Δὲν ἀποδέχομαι τὴν κολακείαν αὐτήν. Ὁ φίλος μας ἔγεινε μέγας ποιητὴς καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐνδοξος, ἐπανελάθεν ὁ Ἀλέξανδρος Σερβέν, οὐτινος ἡ καρδιά ἐπλημμύρει πάντοτε, προκειμένου περὶ τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ.

— Μάλιστα, ἔχει τάλαντον, ἐπανελάθεν ὁ Ἰωάννης δι' ὅρους μαρτυροῦντος ἐπιθυμίαν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐναντίου.

Ἡ περιέργεια τῆς κ. Σαρδῶ, ὡς λογίας ἐπαρχιώτιδος, ἀπέσπασεν αὐτὴν τῆς ἐπισκοπήσεως τῆς προσωπογραφίας αὐτῆς.

— Γνωρίζετε τὸν κύριον Μονθάλ; ἀνέκραξε στραφεῖσα ζωγράφος πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Σερβέν, τὰ μυθιστορήματά του μὲ ἕκαμιν νὰ περάσω μερικὰς ὥρας εὐχαρίστους.

— Καὶ ἡ μεγάλη καὶ πολυθρόλλητος ἐκείνη ἀπελπισία, ἡ ἀκατανίκητος ὑποχονδρία του δὲν ὑφίσταται πλέον; ἠρώτησεν ὁ κ. Δελαμβέρ χαμηλοφώνως.

Ὁ Ἀλέξανδρος οὐδὲν ἀπήντησεν, ὅπερ δὲν ἠμποδίσαι τὴν κ. Σαρδῶ ν' ἀπευθύνῃ αὐτῷ πληθὺν ἐρωτήσεων περὶ τῆς οἰκίας τῆς ζωῆς τοῦ Λουδοβίκου.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη καθίστατο βάσανος διὰ τὴν Ζήλιν.

Ἐκ τῶν ὀρθοκλινῶν τοῦ Ἰωάννου, προσηλουμένων ἐπνευλιγμένως ἐπ' αὐτῆς, ὑπέθεσεν ὅτι οὗτος τὴν ἐγνώριζε καὶ ἠρυθρίασε πολλάκις. Ἐν τέλει, ἐγερθεῖσα καταταραχμένη, ἐξῆλθε, λησμονήσασα δέσμην ἰων ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, ἐφ' οὗ πρὸ μικροῦ ἐκάθητο.

Ὁ Ἰωάννης Δελαμβέρ ἦν ἀρκούντως φίλκυτος, ἐπίσθη ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἡ ἀποκλειστικὴ αἰτία τῆς συγκινήσεως τῆς κομῆσεως καὶ ἀρπάσεως τὰ λησμονηθέντα ἴα, τὰ ἔζηκε κρύφα ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Πῶς εὐρίσχετε τὴν κόμησάν Δενεραντάλ; τὸν ἠρώτησεν ἡ κ. Σαρδῶ μετὰ τὴν ἐξοδὸν τῶν ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου.

Τὸ ὄνομα τῆς κομῆσεως παρήγαγεν ἐπὶ τοῦ κ. Δελαμβέρ οἶον ἀποτέλεσμα τὸ ἐκυτοῦ ἐπὶ τῆς Ζήλιν καὶ ἀνεμνήσθη ἐν λεπτομερείᾳ τῆς ἱστορίας τοῦ Μονθάλ.

— Ὡραίαν, ἀπεκρίθη, ἀλλ' ὀλίγον ὠχράν· ἡ ὄψις τῆς μάλιστα εἶνε κῆπως καταπεπνημένη.

Ἡ ἐναντίωσις αὕτη προσετέθη χάριν τῆς περισσῆς εὐτραφείας τῆς κ. Σαρδῶ.

— Δυστυχισμένη γυναῖκα! ἀνέκραξεν ἡ κ. Σαρδῶ, ἥτις ἀνεκάλυπτε πανταχοῦ γυναῖκας θύματα παρεξηγήσεων. ἡ οἰκογένειά τῆς τὴν ὑπ' ἀνδρὸς, χωρὶς τὴν θέλησίν τῆς, μὲ ἄνδρα τριπλασίας ἡλικίας καὶ καθ' ὑπερβολὴν ζηλότυπον τὴν ἐκυρίευσεν ἡ ἀπελπισία. Ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀναχωρεῖ εἰς Βισύ, ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι μὴ δὲν ἐπιστρέψῃ.

Ἐπιθυμοῦσα δὲ ἡ κ. Σαρδῶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι κατὰ βέβητος ἐγνώριζε τὴν κόμησάν ὠμίλησε λεπτομερῶς περὶ αὐτῆς πρὸς τὸν

κ. Δελαμβέρ, ὅστις ἠκροῶτο αὐτῆς μετὰ προφρονὸς ἐνδιαφέροντος.

Ἡ φέρουσα αὐτοὺς ἀμαζα ἔστη πρὸ ξυνοδουχείου τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ὀνωρίου, ἐν ᾧ ἡ οἰκογένεια τοῦ βουλευτοῦ κατ' ἴκει ἐκεῖ πρὸ ἐξ μηνῶν. Ἡ κ. Σαρδῶ, προδήλως, ἦν τὸ κύριον πρόσωπον τῆς οἰκογενείας ταύτης. Κόρη πτωχοῦ ἀγροτικοῦ ἀρχοντίσκου ὑπῆρξεν εὐτυχιστάτη συζευχθεῖσα κατασκευστὴν χάρτου τῶν τοίχων, μ' ὅλον ὅτι δὲ ὁ σύζυγός τῆς εἶχε κερδίσει πλέον τοῦ ἐκατομμυρίου, ἐκείνη οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὴν ἀπόστασιν. ἥτις, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, τὴν ἐχώριζε τοῦ κυρίου Σαρδῶ, καὶ κατηγόρει αὐτὸν ἀπύστως διὰ τὸ χυδαῖον τῶν ὀρέξεων του.

Εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Νομοῦ τῶν Βοσγίων, εἶχεν ἐπιπολαίως ἐλπίσει ὅτι τὸ νέον ἄξιωμα τοῦ συζύγου τῆς μετ' οὐ πολὺ θὰ τῇ ἤνοιγε τὰς θύρας πάσας, ὅτι θὰ διήρχετο τὴν ζωὴν τῆς συμμετέχουσας τῶν ἀριστοκρατικῶν παρισινῶν συναναστροφῶν. Ἡ δὲ, πρωτίστη μέριμνα αὐτῆς ἦτο, νὰ ὑπενδρεύσῃ τὴν θυγατέρα τῆς μὲ ἄνδρα, ὅστις νὰ ἔχῃ ὄνομα, νὰ δύναται δὲ νὰ εἰσπαύῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἀριστοκρατικὸν κόσμον, ἐν ᾧ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον φαντασιώδως ἔζη.

Ἡ Καλλιόπη Σαρδῶ ἀνετράφη ἐν τινὶ οἰκοτροφείῳ τῶν Παρισίων. Ἡ μήτηρ τῆς ἔλεγεν, εἰς τοὺς ἔχοντας ὑπομονὴν νὰ τὴν ἀκούωσιν, ὅτι ἡ κόρη τῆς ἀπέμαθε τὴν ἔθνογραφίαν, τὴν κοσμογραφίαν, τὴν ἀρχαιολογίαν, τὴν ποίησιν καὶ τὴν ζωγραφικὴν!

Ὁ Ἰωάννης Δελαμβέρ εἶχε παρουσιασθῇ τῇ κ. Σαρδῶ ὑπὸ τινος φίλου του, ἀνεψιοῦ τῆς συζύγου τοῦ βουλευτοῦ.

Πρὸ ἐτῶν τινῶν, ἀπλῶς ὑπόθεσιν κωμωδίας θὰ ἀνεκάλυπτεν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐκείνῃ, ἥδη ὅμως λίαν ἐξετίμα τὸ σπουδαῖον κέρδος, ὅπερ θὰ ἦνται τις ἐξ αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῇ βάζει τῆς ἐκτιμήσεως ταύτης προσεφέρετο.

Ὁ Ἰωάννης ἀνῆκεν εἰς τὴν πολυαριθμωτάτην τάξιν τῶν νέων ἐκείνων, οἵτινες ἀπὸ τοῦ 18 μέχρι τοῦ 25 ἔτους τῆς ἡλικίας τῶν πιστεύουσιν ἑαυτοὺς ποιητάς, κατορθοῦντες μάλιστα ἐνίοτε νὰ πεῖσωσι περὶ τούτου τοὺς ἄλλους, τοὺς ὁποίους ὅμως κατὰ τὸ 30 εὐρίσκει τις ψυχροτέρους, λογιστικωτέρους, προσηλουμένους εἰς τὴν ὕλικὴν εὐζωίαν μάλλον τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες συστηματικῶς φρίνονται ἀπὸ σχοληζομένων περὶ γλίσχρους καὶ πεζὰς μερίμνας.

Τὴν συνειδησιν, τὸ θάρρος, τὴν αὐταπάρνησιν, τὸ τριπλοῦν τοῦτο προπύργιον, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου δέον νὰ προφυλάττῃται τὸ ἱερὸν πῦρ, αἱ ἐπιπλαστοὶ αὐταὶ καὶ ἀτελεῖς φύσεις, θεωροῦσιν ἀπόλυτον ἐλάττωμα. Ἡ ἐν αὐταῖς διακρινόμενη ἐφήμερος φλόξ, ἡ ἀλόγως βαπτιζομένη μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἐμπνεύσεως, σβέννυται κατὰ τὴν πρώτην πνοήν, ἀπολείπουσα ὡς καρπὸν μόνον τὸ φθονερὸν καὶ τὸ χολώδες, τὰ δύο ταῦτα συστατικὰ πάσης ἀνικανότητος.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ

κατήγοντο ἀμφοτέροι ἐκ Καέν, αἱ μητέρες τῶν δὲ ὑπῆρξαν σύνοικοι. Ἐπὶ δεκαετίαν μετέβηκιν ὁμοῦ ἐκάστην πρωτὴν εἰς τὸ αὐτὸ Λύκειον καὶ τὸ ἐσπέρας συνεπίζον ἐν τῷ αὐτῷ κήπῳ. Ἐκτοτε ὁ Ἰωάννης ἐζηλοτύπει τὸν Λουδοβίκον, οὐτινος ἀορίστως ἠσθάνετο τὴν ὑπεροχὴν.

Ἡ κ. Μονθάλ ἐκέκτητο πόρους τινάς, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰωάννου ἦτο σχεδὸν πᾶμπτωχος, ἀν καὶ ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς νορμανδικῆς ἀριστοκρατίας. Ὁ σύζυγός τῆς, παίκτης καὶ φιλήδονος, εἶχε κατασπαθίσει τὴν τε ἰδίαν καὶ τὴν προικῶν περιουσίαν του, μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ πληρωθέντων ὅλων τῶν χρεῶν αὐτοῦ, ὑπελείφθη τῇ κ. Δελαμβέρ εἰσόδημα ἐννεακοσίων φράγκων, ὅπως ζήτη καὶ ἀναθέσθη δύο τέκνα.

Ὅτε ὁ Λουδοβίκος ἐγένετο δεκαεξαετῆς ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς κ. Μονθάλ εἰς Παρίσιους πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του, ἐν ᾧ ὁ Ἰωάννης, ἀπελπισ μείνας ἐν Καέν, ἀπέτεινε πικρὰ παράποννα εἰς τὴν μητέρα του, ὡς περιορίζουσιν τὸν βίον του καὶ φράττουσαν διὰ παντός τὸ μέλλον του, ἀφοῦ τὸν ἐκράτει ἐν ἐπαρχιακῇ πόλει.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ μόνον τὰ δάκρυα εἶχεν ὡς ἀπάντησιν.

Μετὰ τέσσαρα ἔτη ἀπὸ τῆς εἰς Παρίσιους ἀφίξεώς του, ὁ Λουδοβίκος λίαν ἐξεπλάγη ἰδὼν τὸν Ἰωάννην εἰσελθόντα πρωτὴν τινὰ εἰς τὸ δωματίον του.

— Πότε ἦλθες ἐδῶ; τὸν ἠρώτησε.

— Πρὸ μισθῶρας, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης· μία γραῖα θεία, θαυμαστῆς τοῦ ὀνόματος Δελαμβέρ, τὸ ὅποσον ἔφερεν ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι τοῦ φερέτρου, μοὶ ἐκληροδότησεν εἰσόδημα δισχιλίων φράγκων δι' ἐκείνου, καὶ διὰ τούτου, — προσέθηκε σύρας ἐκ τοῦ θυλακίου του χειρόγραφον — ἄνθρωπος ὡς ἐγώ, πολὺ γρηγόρα θὰ φθάσῃ τὴν δόξαν καὶ τὸν πλοῦτον.

— Καὶ εἰς τί θὰ ἐνασχοληθῇς;

— Εἰς τὴν φιλολογίαν!

— Ἴσως θὰ ἦτο φρονιμώτερον νὰ ἐνασχοληθῇς καὶ εἰς τίποτε ἄλλο.

— Νὰ ἐνταφιασθῶ εἰς κανὲν γραφεῖον ἢ σπουδαστήριον! δὴλα δὴ νὰ κόψω ἱτὰς πτέρυγας μου! Σὺ μὲ συμβουλευεῖς αὐτό, σὺ, ὁ ὁποῖος μέχρις ἐσχάτων ἔγραφες εἰς Καέν τόσον ὠραίας σελίδας!

— Ἐργάζομαι πάντοτε, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, καὶ ἴσως μίαν ἡμέραν διαπρέψω· ἀλλ' ἡ μήτηρ μου δὲν εἶνε πλουσία καὶ πολὺ θὰ τὴν ἐστενογῶρει νὰ ζῶ εἰς Παρίσιους χωρὶς νὰ κερδίζω μόνος μου κῆτι τι. Εἶμι ἐπαλληλός εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

Τέσσαρα ἔτη περῆλθον, τέσσαρα ὀλόκληρα ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Ἰωάννης ἀνωφελῶς ἐσπατάλητε τὸν χρόνον καὶ τὸν χάρτην του! Εἰκοσιεπταετῆς ἦν τόσον ἀγνώστος καὶ πτωχός, ὅσῳ καὶ κατὰ τὸ 20 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐν ᾧ ὅλοι οἱ φίλοι του κατάρθρωσαν νὰ δημιουργήσωσιν δι' ἐαυτοὺς θέσεις εὐπρεπεῖς, ἀν μὴ λαμπράς. Ἀπότομος μετὰστασις ἐπετελέσθη τότε ἐν αὐτῷ ὡς πάντες, οἵτινες βλέπου-

σιν ἐν τῇ τέχνῃ μέσον καὶ οὐχὶ σκοπόν, ἀπεγοητεύθη ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ ἤρξατο, ἐν στενῷ κύκλῳ, ἐπιπολαίως ὁμιλῶν περὶ τῶν φιλολογικῶν πλεονεκτημάτων τῆς ἐξ ἐναντίας εὐελπίς καὶ ἐπιδεικτικῶς ἐβασίζετο εἰς τὴν ἐπιτηδειότητά του.

Νὰ διαπρέψῃ! ἡ λέξις αὕτη ἐπ' ἀνῆρχετο ἀκαταπαύστως εἰς τὰ χεῖλη του, πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ σκοποῦ του, ὅλα τὰ μέσα ἐθεώρει καλὰ. Κυρίως ἐφιλοδόξει ἤδη μόνον νὰ διέλθῃ ἐν ἀργίᾳ ζωὴν εὐάρεστον, καὶ ἐν μιᾷ λέξει: ἐκερδοσκοπεῖ γάμον ἐρωτικόν.

Νὰ συναντήσῃ τὴν κ. Σαρδῶ, — μίαν τῶν μωροκενυδοζῶν ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες πιστεύουσιν ὅτι νυμφεύεται τις τὴν κόρην των μόνον, ὅπως ἔχῃ τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶνε υἱὸς των, — ὑπῆρξε διὰ τὴν Ἰωάνναν περιπέτεια ἀνέλιπτος. Ἐδάνεισεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ βουλευτοῦ βιβλία, ἔψαλλε μετ' αὐτῆς θυφιδίας, ἔγραψε στίχους ἐπὶ τοῦ λευκώματός της, καὶ μεταδίδων αὐτῇ γνώσεις τινὰς περὶ οἰκισμῶν, ἐδράττετο τῆς ἐξαίρετου εὐκαιρίας νὰ τῇ ὁμιλῇ περὶ τῶν προγόνων του, πεσόντων παρὰ τὸ πλευρόν Γουλλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ, κατὰ τὴν μάχην τοῦ Ἀστιγγ.

Οὐδὲ ἡμέλησε νὰ περιποιηθῇ προσωπικῶς τὴν δεσποινίδα Καλλιόπην, ἐπιτυχῶν μάλιστα τῆς εὐνοίας τοῦ κ. Σαρδῶ, σπουδαίως συζητῶν ἐπὶ πολλῶν βιομηχανικῶν καὶ πολιτικῶν ζητημάτων, τὰ ὅποια ὁ κατασκευαστὴς τοῦ χάρτου ἐπίστευεν ὅτι ἐγνώριζεν.

Ὁ Ἰωάννης οὐχ ἤττον προέβλεπε μέγα κώλυμα διὰ τὰ σχέδια του.

Καίτοι ἔφερον ὄνομα τοιοῦτον, οὐδέποτε εἶχε συνάψει σχέσεις μετὰ τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας, ἧς ἡ κ. Σαρδῶ ἤθελε διὰ παντὸς τρόπου ν' ἀποτελέσῃ μέρος.

Τὸ νὰ κερδίσῃ τὴν καρδίαν ἀριστοκράτιδος κυρίας καὶ ν' ἀνυψωθῇ ὑπο τὴν σκιάν της, ἦτον ἀναντιρρήτως τὸ ἀσφαλέςτερον, τὸ συντομώτερον, τὸ εὐαρεστώτερον πάντων τῶν μέσων· περὶ τούτου δ' ἐπανεληλυμένος ἐσκέπθη.

Δυστυχῶς δι' αὐτὸν αἱ ἀριστοκρατίδες, ἀφθονοῦσαι ἐν τοῖς βιβλίοις, εἶνε σπανιώταται ἐν τῇ πραγματικῇ ζωῇ.

Παρήλθον μῆνες, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου.

Ἦδη νομιζόμεν ἐξηγεῖται ἡ αἰτία, δι' ἣν ὁ Ἰωάννης ἐδράξατο τόσῳ προθύμῳ τῶν ἰων τῆς κ. Δεναρυντᾶλ· ἡ κόμησας ἦτον ἰσως ὁ ἀγγελος, ὃν πρὸ πολλοῦ περιέμενεν. Ἡ χαρὰ του ἠῤῥησεν ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἡ γυνή, ἧς εἶχε θαυμάσει τὴν καλλονήν, ἦν ἡ ἀπιστος ἐρωμένη τοῦ Λουδοβίκου Μονθᾶλ. Ἐγκαρδίως ἀπεστρέφετο τὸν Μονθᾶλ ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἐπιτυχιῶν. Τὸ νὰ προσελκύσῃ δὲ τὸν ἔρωτα, ἰδίᾳ τῆς γυναικὸς ταύτης, τῆς περιφρονησάσης τὸν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας φίλον του, τῷ ἐφάνετο θρίαμβος, σχεδὸν ἐκδικησις.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του ἐρρίφθη ἐπὶ κλιντήρος καὶ παρατηρῶν τὴν ἀνθοδέσμη τῆς Ζήλιας ἀνέκραξε:

— Κρατῶ τὴν τύχην μου!

Κατόπιν περιέπεσεν εἰς βαθὺν ρεμβά-

σμόν· ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Βισύ, διότι ἐν Παρισίοις οὐδέποτε ἴσως εὕρισκεν εὐκαιρίαν νὰ συναντᾷ τὴν κ. Δεναρυντᾶλ.

Χάρις εἰς τὰς ὁδηγίας τῆς κ. Σαρδῶ, ὁ Ἰωάννης εὗρεν οὐχ ἤττον τὸ μέσον νὰ βλέπῃ καθ' ἐκαστὴν τὴν κυρίαν Δεναρυντᾶλ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ὑπῆρξαν τόσον ἐκφραστικοί, ὥστε ἡ Ζήλια, ἀναχωροῦσα ἐκ Παρισίων, ἐσκέπτετο ὅτι ἴσως ἐγκατέλιπεν ἐκεῖ τὸ μέγα πάθος, ὅπερ ἐπέδιδωκεν.

[Ἔπεται συνέχεια].

K.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Διήγημα

Νέος τις περιεφέρετο μετ' ἀνήσυχον τὸ ὕψος ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἐφάριε δίοπτρα κυανᾶ, καί, χωρὶς νὰ ἔχῃ καταρροήν, ἔφερεν ἀδιαλείπτως τὸ μανδύλιον εἰς τὴν ρίνα. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐκράτει μικρὸν μαῦρον σάκκον περιέχοντα, ὡς ἀργότερον ἔμαθον, μεταξίνον κοιτωνίτην καὶ βρακίον τουρικόν.

Κατὰ καιροῦς, μετέβαινε μέχρι τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἐθεώρει ἐν τῇ ὁδῷ, ἐξηγεν εἶτα τὸ ὥρολόγιον καὶ τὸ παρῆβαλλε πρὸς τὸ ἐκκρεμές τοῦ σταθμοῦ.

Ἡ ἀμαξοστοιχία θ' ἀνεχώρει μετὰ μίαν ὥραν· ἀλλὰ πολλοὶ φοβοῦνται πάντοτε τὰς ἀργοπορίας.

Ἡ ἀμαξοστοιχία δὲν ἦτο ἐκ τῶν προωρισμένων νὰ περιλάβωσι μέγα πλῆθος· ὀλίγαι ἦσαν αἱ τῆς πρώτης θέσεως ἀτμάμαξαι· δὲν ἦτο ἡ ὥρα καθ' ἣν οἱ ὑπάλληλοι, περατοῦντες τὴν ἡμερησίαν των ὑπηρεσίαν, διασπείρονται εἰς τὰς ἐξοχάς.

Ὅτε ἤρχισαν οἱ ταξειδιῶται νὰ προσέρχονται, Παρισίους τις εὐκόλως ἐν αὐτοῖς θ' ἀνεγνώριζεν ἀγρότας καὶ μικροπόρους τῶν πέριξ.

Ἐν τούτοις, πάντοτε ὁσάκις εἰσῆρχετο τις ἐν τῷ σταθμῷ ἡ ὀχηματιστατοπρὸ τῆς θύρας, ἡ καρδιά του διοπτροφόρου νέου ἐξωγχοῦντο δίκην ἀεροστάτου, τὰ γόνατά του ὑπέτρεμον, ὁ σάκκος του ἐκινδύνευε νὰ διαφύγῃ τῆς χειρὸς του καὶ τὰ δίοπτρα νὰ καταπέσῃ τῆς ρινὸς του, ἡ μᾶλλον, ν' ἀναστραφῶσι πρὸς τὸ μέρος τῶν μυστῶν.

Τὸ δεινὸν τῆς θέσεως ἐπετάθη ὅτε, μετὰ μακρὰν προσδοκίαν, ἐνεφανίσθη διὰ πλαγίας τινὸς θύρας ἐρχομένη ἀπὸ τοῦ μόνου ἀκριβῶς μέρους, πρὸς δ' οὐδεμίαν εἶχε δοθῇ προσοχή, γυνὴ τις μελανὰ ἐνδεδυμένη, με πυκνὸν ἐπὶ τῆς ὄψεως πέπλον, καὶ με βαθύχρουν ἐκ μαρκίνου σάκκον, περικλείοντα, ὡς μετέπειτα ἐπληροφορήθη, θαυμάσιον κοιτωνίτην καὶ κυανᾶ ἀτλαζωτὰ σανδάλια.

Ἡ γυνὴ καὶ ὁ νέος προέβησαν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ἀτενίζοντες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, οὐδέποτε ἐμπρὸς αὐτῶν. Συνηνητήθησαν, ἔθλιψαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀφωνοί,

ἀσπαίροντες, πλήρεις παλμῶν, διατελοῦντες ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς τῶν σφοδρῶν ἐκείνων συγκινήσεων, ἀντὶ τῶν ὁποίων προθύμως θὰ ἐδίδον εἰς ἀντάλλαγμα ἐκατὸν ἔτη ζωῆς φιλοσόφου.

Ὅτε ἀνεῦρον τὴν δύναμιν τοῦ ὁμιλεῖν:

— Λέον, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή—ἐλησμόνησα ν' ἀναφέρω ὅτι ἦτο νέα καὶ ὠραία—Λέον, ὅποια εὐτυχία! Ἀδύνατον νὰ σὲ ἀνεγνώριζον μετὰ αὐτὰ σου τὰ κυανᾶ δίοπτρα.

— Ὅποια εὐτυχία! Ὑπέλαβεν ὁ Λέων, οὐδέποτε θὰ σὲ ἀνεγνώριζον ὑπ' αὐτὸν τὸν μαῦρον πέπλον.

— Ὅποια εὐτυχία ἐπ' ἀνέλαθεν ἐκείνη. Ἄς λάβωμεν ταχέως θέσιν· ἂν ὁ σιδηροδρόμος ἀνεχώρει ἀνευ ἡμῶν!... καὶ τῷ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὸν βραχίονα. Ποῦτος λέγει τὸ ἐναντίον! εἰμαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν μετὰ τῆς Κλάρας καὶ τοῦ συζύγου της, μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἐξοχικὴν των οἰκίαν, καὶ ὀφείλω αὖριον νὰ τοὺς ἀποχαιρετίσω.

Καί, προσέθηκε γελῶσα καὶ ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν:

— Πρὸ μιᾶς ὥρας ἀνεχώρησε, καὶ αὖριον... ἀφοῦ διέλθω τὴν τελευταίαν ἐσπέραν μαζί της... (τῷ ἔθλιψεν ἐκ νέου τὸν βραχίονα), αὖριον τὴν πρώην, θὰ μ' ἀφήκῃ εἰς τὸν σταθμόν, ὅπου θὰ εὕρω τὴν Οὐρσούλην, τὴν ὁποίαν ἐπεμψα πρώτην, εἰς τῆς θείας μου... ὦ! τὰ πάντα ἔχω προνοήσει! Ἄς λάβωμεν τὰ εἰσιτήριά μας... Ἀδύνατον νὰ μᾶς μαντεύσουν! ὦ! ἂν μᾶς ἐζήτουν τὰ ὀνόματα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον; ἐλησμόνησα...

— Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δουρῆ.

— ὦ! ὄχι. Ὅχι Δουρῆ. Ἐἴχομεν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον ὑποδηματοποιὸν μετὰ τὸ αὐτὸ ὄνομα.

— Τότε, Δουμῶν;

— Δωμόν.

— Ἔστω, ἀλλὰ τίποτε δὲν θὰ μᾶς ζητήσουν.

Ὁ κώδων ἐσήμανεν, ἡ θύρα τοῦ χώρου τῆς εἰσόδου ἠνοίχθη, καὶ ἡ νεανίς, ἐπιμελῶς πάντοτε κεκαλυμμένη, ὤρμησεν ἐν μιᾷ ἀμαξῇ μετὰ τοῦ νεαροῦ τῆς συντρόφου.

Δευτέραν ἤδη φοράν, ὁ κώδων ἐσήμανεν· ἐκλείσαν τὴν θύραν τοῦ διαμερίσματος των.

— Εἴμεθα μόνοι! ἀνέκραξαν περιχαρεῖς.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ὁμως στιγμὴν, ἀνὴρ περίπου πεντηκοντούτης, ὀλόμαυρα ἐνδεδυμένος, μετ' ὕψος σοβαρὸν καὶ ἀνιῶν, εἰσῆλθε καὶ κατέλαβε μίαν τῶν γωνιῶν.

Ἡ ἀτμομηχανὴ ἐσύριξε καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἤρχισε νὰ κινῆται.

Οἱ δύο νέοι, ἀποσυρθέντες ὅσον ἡδύναντο μακρότερον τοῦ ὄχλη τοῦ των γείτονος, ἤρχισαν νὰ ὁμιλῶσι ταπεινοφώνως καὶ ἀγγλιστί ἐξ ὑπερβαλλούσης ἐπιφυλακτικότητος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἕτερος ταξειδιώτης ἐν τῇ αὐτῇ γλώσσῃ, καὶ μετὰ πολὺ καθαρωτέρας βρετανικῆς προφορᾶς, ἐὰν ἔχετε μυστικά, κάλλιον νὰ μὴ τὰ εἰπῇτε ἀγγλιστί. Εἰμαι Ἀγγλος, λυποῦμαι ὅτι